

Súd: Najvyšší súd SR
Spisová značka: 3Tdo/49/2020
Identifikačné číslo spisu: 7218010254
Dátum vydania rozhodnutia: 13.01.2021
Meno a priezvisko: JUDr. Martin Bargel
Funkcia: sudca
ECLI: ECLI:SK:NSSR:2021:7218010254.1

UZNESENIE

Najvyšší súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedu JUDr. Martina Bargela a sudkýň JUDr. Jany Serbovej a JUDr. Ivetty Macejkovej, PhD. LL.M. na neverejnom zasadnutí konanom 13. januára 2021 v Bratislave, v trestnej veci obvineného O. Z. o dovolaní generálneho prokurátora Slovenskej republiky podanom proti uzneseniu Krajského súdu v Košiciach, sp. zn. 7To/105/2018 zo 14. februára 2019, takto

rozhodol:

Podľa § 382 písm. c) Trestného poriadku dovolanie generálneho prokurátora Slovenskej republiky o d m i e t a.

Odôvodnenie

Rozsudkom Okresného súdu Košice II, sp. zn. 7T/17/2018 z 5. júna 2018 bol obvinený O. Z. uznaný za vinného zo spáchania „zločinu neodvedenia dane a poistného podľa § 277 ods. 1, ods. 3 Trestného zákona v spolupáchateľstve a zločin skrátania dane a poistného podľa § 276 ods. 1, ods. 2 písm. d) Trestného zákona v spolupáchateľstve", pre skutok podrobne rozvedený vo výrokovej časti označeného rozsudku.

Za spáchanie týchto trestných činov bol menovanému uložený úhrnný trest odňatia slobody vo výmere 3 (tri) roky, pričom výkon trestu mu bol podmiennečne odložený na skúšobnú dobu 5 (päť) rokov s probačným dohľadom.

Zároveň súd uložil obvinenému povinnosť spočívajúcu najmä v príkaze podrobiť sa v súčinnosti s probačným a mediačným úradníkom, alebo iným odborníkom, programu sociálneho výcviku alebo inému výchovnému programu.

Proti tomuto rozsudku podal prokurátor odvolanie do výroku o treste preto, že obvinenému O. Z. nebol uložený obligatórny trest prepadnutia majetku v zmysle § 58 ods. 2 Trestného zákona.

Krajský súd v Košiciach, sp. zn. 7To/105/2018 zo 14. februára 2019 postupom podľa § 319 Trestného poriadku zamietol odvolanie okresného prokurátora.

Vo svojom uznesení okrem iného uviedol: „Ukladanie trestu prepadnutia majetku musí byť v príčinnej

súvislosti so spáchaním konkrétneho trestného činu obžalovaným. Pritom pre stanovenie druhu a výmery trestu je v takom prípade limitujúcou požiadavka primeranosti trestu posudzovaná aj v zmysle proporcionality, t. j. aj z hľadiska dostatočne dôležitého cieľa sledovaného týmto trestom a účelom uvedeného Trestného zákona. Ustanovenia § 58 Trestného zákona treba vykladať v ich vzájomných súvislostiach a postupnosti, pričom v tomto ustanovení sa ako podmienka pre uloženie trestu prepadnutia majetku vyžaduje preukázanie vzťahu medzi páchanou trestnou činnosťou a majetkom páchatel'a. Takýto vzťah musí byť prítomný aj pri ukladaní trestu prepadnutia majetku, pretože bez splnenia tejto požiadavky by sa uložený trest prepadnutia majetku mohol javiť ako zákonný, ale nie ako primeraný a spravodlivý".

Proti označenému uzneseniu Krajského súdu v Košiciach podal dovolanie generálny prokurátor Slovenskej republiky z dôvodu uvedeného v § 371 ods. 1 písm. i) Trestného poriadku. V dovolaní argumentoval nasledovne:

„Podávam dovolanie proti právoplatnému uzneseniu Krajského súdu v Košiciach, sp. zn. 7To/105/2018 zo 14.02.2019, ktorým bol porušený zákon v ustanovení § 319 Trestného poriadku a § 58 ods. 2 Trestného zákona v prospech obv. O. Z. z dôvodu uvedeného v ustanovení § 371 ods. 1 písm. i) Trestného poriadku.

V predmetnej veci, ako vyplýva z popisu skutku uvedeného rozsudku, bolo bezpochyby preukázané, že odsúdený si ako jediný konateľ a spoločník obchodnej spoločnosti so zisťujúcim motívom obohatenia sa na úkor štátneho rozpočtu úmyselným podvodným konaním voči správcovi dane neoprávnene uplatnil nárok na vrátenie dane z pridanej hodnoty v rozsahu 35.923,93 €, ktorý mu aj bol zo štátneho rozpočtu vyplatený. Nadobudnutie majetku trestnou činnosťou v značnom rozsahu (v zmysle ustanovenia § 58 ods. 2 Trestného zákona) v danom prípade spočívalo v prijatí daňovými priznaniami neoprávnene uplatnených a štátom následne vyplatených nadmerných odpočtov na DPH - ako je uvedené v popise skutku - vo výške 35.923,93 €. Nadmerný odpočet za zdaňovacie obdobie 3. štvrťrok 2011 uplatnený vo výške 15.428,95 € bol vyplatený na účet spoločnosti Z. s.r.o. 24.02.2012 v sume 12.961,97 € a zvyšná časť vo výške 2.466,98 € bola použitá na úhradu vlastnej daňovej povinnosti spol. Z. s.r.o. za zdaňovacie obdobie 4. štvrťrok 2011. Ďalší nadmerný odpočet za zdaňovacie obdobie 2. štvrťrok 2011 uplatnený vo výške 20.494,98 € bol vyplatený na účet spoločnosti Z. s.r.o. 20.04.2012 v plnej výške. Vyplatené nadmerné odpočty ods. O. Z. ako jediný disponent s účtom vlastnej spol. Z. s.r.o. vybral, čo potvrdzuje vo svojej výpovedi, ktorá korešponduje aj s výpismi z účtu spol. Z. s.r.o. (č. l. 195 - 205). Opätovne vykonanými daňovými kontrolami, na podnet orgánov činných v trestnom konaní, bol spoločnosti Z. s.r.o. dorubený rozdiel dane vo výške neoprávnených nadmerných odpočtov a skrátenej vlastnej daňovej povinnosti spolu za 2. štvrťrok 2011 vo výške 22.503,60 € a za 3. štvrťrok 2011 vo výške 17.486 €. Uvedené dodatočné vyrubenie daňovej povinnosti spoločnosti Z. s.r.o. odsúdený O. Z. uhradil dňa 29.07.2016, teda až po tom, ako mu bolo dňa 18.06.2015 vznesené obvinenie. Táto dodatočná úhrada daňových povinností spoločnosti Z. s.r.o. a vrátenie finančných prostriedkov nadobudnutých trestnou činnosťou odsúdeného O. Z., môže mať vplyv iba na posúdenie uplatneného nároku štátu, avšak bez reálneho dosahu na právne posúdenie nadobudnutia majetku trestnou činnosťou (ako podmienky uvedenej v ustanovení § 58 ods. 2 Trestného zákona in fine). O podmienkach uloženia trestu prepadnutia majetku bol obvinený v zmysle § 121 ods. 3 Trestného poriadku upovedomený včas v súvislosti s vykonaným finančným vyšetrovaním zameraným na zistenie majetku obvineného, a to v rámci upovedomenia o podaní obžaloby (č. l. 360). Na podklade uvedených skutkových okolností bolo v rámci odvolania zdôraznené, že ods. O. Z. ako páchatel' zločinu neodvedenia dane a poistného podľa § 277 ods. 1, ods. 3 Trestného zákona a zločinu skrátenia dane a poistného podľa § 276 ods. 1, ods. 2 písm. d) Trestného zákona touto trestnou činnosťou nadobudol majetok v podobe vyplatených nadmerných odpočtov vo výške 35.923,93 € (teda v rozsahu prevyšujúcom značný rozsah) tak, ako to predpokladá ustanovenie § 58 ods. 2 Trestného zákona účinného v čase spáchania skutku. Krajský súd v Košiciach sa s odvolacími námietkami prokurátorky nestotožnil a jej odvolanie postupom podľa § 319 Trestného poriadku zamietol. Krajský súd vo svojom rozhodnutí poukázal aj na to, že prokurátor svoj „návrh" na uloženie trestu prepadnutia majetku inicioval až po podaní obžaloby, pričom nevykonával žiadne kroky, ktoré by sa týkali zaistenia majetku obžalovaného v štádiu prípravného konania. Napokon krajský súd skonštatoval, že uloženie takéhoto trestu by bolo pre obvineného, ktorý sa ku skutku priznal a nahradil spôsobenú škodu, neprimerane prísne z dôvodu jeho negatívnych dopadov aj na rodinu

obžalovaného. S vyššie uvedeným rozhodnutím krajského súdu a s jeho odôvodnením a právnym posúdením veci pokiaľ ide o aplikáciu ustanovenia § 58 ods. 2 Trestného zákona nie je možné súhlasiť. Týmto rozhodnutím Krajského súdu v Košiciach, ako súdu druhého stupňa, bol porušený zákon v ustanovení § 319 Trestného poriadku a v ustanovení § 58 ods. 2 Trestného zákona v prospech obvineného O. Z.. Krajský súd v konaní neaplikoval ustanovenie § 58 ods. 2 Trestného zákona, čím naplnil dovolací dôvod uvedený v ustanovení § 371 ods. 1 písm. i) Trestného poriadku. V prípade § 58 ods. 2 Trestného zákona je však tento vzťah zakotvený priamo v znení zákona, ktorý obligatórne uloženie trestu prepadnutia majetku v prípade taxatívne uvedených trestných činov (vrátane skrátenia dane a poistného podľa § 276 Trestného zákona a neodvedenia dane a poistného podľa § 277 Trestného zákona) podmieňuje aj nadobudnutím majetku aspoň v značnom rozsahu trestnou činnosťou (alebo z príjmov pochádzajúcich z trestnej činnosti). Je teda na mieste konštatovať, že u vybraných trestných činov (§ 58 ods. 2 Trestného zákona) opodstatňuje uloženie trestu prepadnutia majetku vzťah medzi touto závažnou trestnou činnosťou a získaným majetkom aspoň v značnom rozsahu. Obdobne je tento vzťah medzi páchanou trestnou činnosťou a získaným majetkom páchatel'a zakotvený aj v znení § 58 ods. 1 Trestného zákona, ktorý fakultatívne uloženie trestu prepadnutia majetku umožňuje u páchatel'a odsúdeného na nepodmienečný trest odňatia slobody za obzvlášť závažný zločin, ktorým páchatel' získal alebo sa snažil získať majetkový prospech veľkého rozsahu (alebo ktorým spôsobil škodu veľkého rozsahu). Ak sa preto v súvislosti s aplikáciou ustanovení trestu prepadnutia majetku apeluje na potrebu vzťahu trestnej činnosti a majetku páchatel'a, má sa na mysli majetok získaný trestnou činnosťou (v značnom rozsahu u trestných činov uvedených v § 58 ods. 2 Trestného zákona, alebo aspoň nejakom rozsahu u trestných činov uvedených v § 58 ods. 3 Trestného zákona). Tento rozhodujúci vzťah by však nemal byť zamieňaný so vzťahom trestnej činnosti a majetkom páchatel'a, ktorý má byť predmetom výkonu tohto druhu trestu. Predmetom trestu prepadnutia majetku bude zásadne celý majetok patriaci odsúdenému (v zmysle § 59 ods. 1 Trestného zákona v rozsahu, ktorý patrí odsúdenému pri výkone trestu prepadnutia majetku po ukončení konkurzného konania) bez ohľadu na to, či bol alebo nebol nadobudnutý trestnou činnosťou alebo z príjmov pochádzajúcich z trestnej činnosti. Z povahy uvedeného druhu trestu nemožno očakávať konkrétny vzťah medzi spáchanou trestnou činnosťou a majetkom, ktorý má byť predmetom výkonu trestu prepadnutia majetku v takom zmysle, ako je tomu pri treste prepadnutia vecí podľa § 60 ods. 1 Trestného zákona (kde výkonu trestu podlieha konkrétna vec použitá alebo určená na spáchanie trestného činu, alebo získaná trestným činom, prípadne výnosom z trestnej činnosti). V danom prípade krajský súd neuvádza, prečo trest prepadnutia majetku nie je, resp. by nebol v príčinnej súvislosti so spáchaním trestného činu neodvedenia dane a poistného, resp. s vyplatením neoprávnene uplatnených nadmerných odpočtov a rovnako nekonkretizuje, aké skutočnosti ho viedli k záveru, že v danom prípade nie je preukázaný vzťah medzi páchanou trestnou činnosťou a majetkom páchatel'a (získaným v podobe vyplatených nadmerných odpočtov neoprávnene uplatnených). V uvedenom smere, ktorý je z hľadiska argumentácie o neuložení trestu prepadnutia majetku osobitne významný, vyznieva preto rozhodnutie krajského súdu ako arbitrárne a nepreskúmateľné.

Dôvod neprimeranosti trestu uvádzaný krajským súdom podľa názoru dovolateľa neobstojí. Je žiadúce zdôrazniť, že ani prípadná prítomnosť trestu ustanoveného zákonom neumožňuje, aby súd ako orgán aplikácie práva, daný druh trestu neuložil, pokiaľ sú splnené zákonné podmienky na jeho uloženie, keď navyše zákonná formulácia daného ustanovenia § 58 ods. 2 Trestného zákona má obligatórny charakter („súd uloží“), na rozdiel od ustanovenia § 58 ods. 1 Trestného zákona („súd môže uložiť“). Predovšetkým práve úmyselné konanie podvodného charakteru, ktorého účelom je jednoduchým spôsobom oklamať štát na úseku verejných financií (teda v podstate všetkých obyvateľov štátu) tým spôsobom, že si páchatel' dokonca nárokuje neoprávnene vyplatenie dane, na ktoré nemá nárok, by malo byť v prvom rade postihované práve takýmto druhom trestu, a to aj za účelom predchádzania takému protiprávnemu konaniu zo strany ďalších osôb, a to práve pod hrozbou uloženia trestu prepadnutia majetku (generálna prevencia) pri obzvlášť sa rozmáhajúcej daňovej kriminalite, ktorou dochádza nenáročnými úkonmi k odčerpávaniu financií štátu. Na tomto konštatovaní nič nemení skutočnosť, že obžalovaný finančne prostriedky vo vyššie uvedenom rozsahu zaplatil späť štátu, keďže ich vrátenie má len charakter úhrady sumy získanej trestným činom a k jej zaplateniu došlo až v dôsledku prebiehajúceho trestného stíhania po vznesení obvinenia, s prioritným cieľom obžalovaného dosiahnuť zastavenie trestného stíhania. Nemožno bez ďalšieho súhlasiť ani s názorom krajského súdu, že trest

prepadnutia majetku by bol neprimeraný z hľadiska negatívneho dopadu na rodinných príslušníkov obžalovaného za situácie, kedy obžalovaný spáchanie skutku priznal a uhradil dlžnú sumu. Je síce nepochybné, že vyplatené nadmerné odpočty obžalovaný vrátil a ku skutku sa priznal, avšak samotné tieto skutočnosti by už pri využití inštitútu mimoriadneho zníženia trestu nemali byť automaticky postačujúce pre konštatovanie neprimeranosti trestu obligatórne ukladaného za stíhanú trestnú činnosť. Osobitne je potrebné vziať do úvahy aj zjavnú motiváciu odsúdeného O. Z., ako páchatel'a daňových trestných činov, spočívajúcu v privodení účinkov účinnej ľútosti ako to napokon vyplýva z viacerých ním učených procesných úkonov (výsluch obvineného č. l. 76 - 78, vyjadrenie obhajcu obvineného na hlavnom pojednávaní zo dňa 05.06.2018 č. l. 439). Pokiaľ ide o dôsledky trestu prepadnutia majetku na rodinných príslušníkov obžalovaného, tieto aj pri uvedenom druhu trestu nemožno absolútne vylúčiť. S istotou však možno uvedené konštatovať viac či menej pri akomkoľvek treste. Priamemu dopadu trestu prepadnutia majetku páchatel'a trestného činu na jeho rodinných príslušníkov však v súlade so zásadou personalizácie trestu zamedzujú pri výkone práve tohto druhu trestu pravidlá konkurzného konania. V rámci úpravy konkurzného konania vedeného na majetok odsúdeného/úpadcu zákon stanovuje také obmedzenia a postupy, ktoré postačujúco garantujú postih majetku patriaceho výlučne úpadcovi, jeho oddelenosť aj od majetku patriaceho bezpodielového spoluvlastníctva (§ 53 zákona o konkurze) a vylúčenie takého majetku, ktorého charakter ho z akýchkoľvek postihov vyníma (§ 72 zákona o konkurze). Obdobne ako má nepodmienečný trest odňatia slobody snáď najväčší dopad na rodinných príslušníkov odsúdeného, má na nich v určitej intenzite dopad aj trest prepadnutia majetku. Napriek tomu by samotný všeobecný fakt určitého dopadu nepodmienečného trestu odňatia slobody na rodinných príslušníkov obžalovaného nebol dôvodom na jeho neuloženie v rozpore so zákonom (či rozhodnutie o jeho podmienčnom odklade v rozpore s § 49, resp. 51 Trestného zákona, či nezákonné mimoriadne zníženie len s poukazom na všeobecný dopad na jeho rodinných príslušníkov). Preto je rozhodnutie o neuložení obligatórneho trestu prepadnutia majetku s poukazom na skutočnosti všeobecného charakteru uvedené v odôvodnení uznesenia krajského súdu nezákonné.

Navrhujem, aby Najvyšší súd Slovenskej republiky:

- 1.) podľa § 386 ods. 1 Trestného poriadku vyslovil, že uznesením Krajského súdu v Košiciach, sp. zn. 7To/105/2018 zo 14.02.2019 právoplatným toho istého dňa, bol porušený zákon v ustanovení § 319 Trestného poriadku a v ustanovení § 58 ods. 2 Trestného zákona v prospech obvineného O. Z.;
- 2.) podľa § 386 ods. 2 Trestného poriadku napadnuté rozhodnutie zrušil;
- 3.) podľa § 388 ods. 1 Trestného poriadku prikázal krajskému súdu, aby vec v potrebnom rozsahu znovu prerokoval a rozhodol".

K dovolaniu generálneho prokurátora Slovenskej republiky sa vyjadril obvinený nasledovne: „V rámci odvolacieho konania obhajoba poukázala na to, že orgány činné v trestnom konaní nepostupovali v súlade so zákonom, ustanovenie zákona porušili a to tým, že obvinený nebol v rámci prípravného konania poučený o možnosti a podmienkach uloženia trestu prepadnutia majetku tak, ako to ukladá ust. § 121 ods. 3 Trestného poriadku. Generálny prokurátor k uvedenému uvádza, že o podmienkach uloženia trestu prepadnutia majetku bol obvinený v zmysle § 121 ods. 3 Trestného poriadku upovedomený včas a to v rámci upovedomenia o podaní obžaloby. V upovedomení o podaní obžaloby zo 14.02.2018 prokurátorka upovedomila obvineného o tom, že bola podaná obžaloba a následne nasleduje poučenie o podmienkach uloženia trestu prepadnutia majetku. Je nepochybné, že momentom podania obžaloby sa končí prípravné konanie, teda v žiadnom prípade nie je možné súhlasiť s generálnym prokurátorom, že by bol obvinený o podmienkach uloženia trestu prepadnutia majetku poučený včas. Navyše, a čo je podstatné, ustanovenie § 121 ods. 3 Trestného poriadku je subsumované pod ustanovenia, ktoré sa týkajú výsluchu obvineného, z čoho jednoznačne vyplýva, že obvinený má byť poučený pred jeho výsluchom. Podľa uvedeného ustanovenia Trestného poriadku je treba obvineného poučiť aj o možnosti a podmienkach zastavenia trestného stíhania, uzavretia zmiernosti a zastavenia trestného stíhania, o konaní o vine a treste. Je teda logické, že uvedené poučenia, keby boli urobené po podaní obžaloby (napr. v rámci upovedomenia o podaní obžaloby), by strácali svoje opodstatnenie a zmysel. Vzhľadom na uvedené je nepochybné, že orgány činné v trestnom konaní nepostupovali v zmysle Trestného poriadku a tento porušili, keď obvineného v rámci jeho výsluchu nepoučili o možnosti a podmienkach uloženia trestu prepadnutia majetku tak, ako to stanovuje ust. § 121 ods. 3 Trestného poriadku.

Vo vzťahu k neaplikovanému inštitútu účinnej ľútosti pri trestnom čine neodvedenia dane a poistného generálny prokurátor uvádza, že účinná ľútosť v danom prípade podľa Trestného zákona účinného v čase spáchania skutku neprichádzala do úvahy z dôvodu, že v danom prípade sa jednalo o vrátenie neoprávnenne vyplateného nadmerného odpočtu, nie o úhradu „splatnej dane“ predpokladanú ustanovením § 86 písm. e) Trestného zákona účinného v čase spáchania skutku - I. ÚS 212/2017. K prezentovanému názoru generálneho prokurátora je potrebné poukázať na nasledovné skutočnosti: Odsúdený O. Z. spáchal predmetný skutok v roku 2011. Nález ústavného súdu SR, na ktorý sa generálny prokurátor odvoláva je až z roku 2017, vydaný bol teda až o šesť rokov neskôr, ako bol skutok spáchaný. Vo vzťahu k ustanoveniam o účinnej ľútosti platné a účinné do 30. septembra 2012 bolo v praxi sporné, či sa ustanovenie § 86 písm. e) Trestného zákona vzťahovalo aj na trestný čin neodvedenia dane a poistného podľa § 277 ods. 1 alinea druhá TZ., t. j. aj na prípady, v ktorých páchatel žiadal neoprávnenne vrátenie DPH alebo spotrebnej dane, resp. či sa ustanovenie o účinnej ľútosti vzťahovalo len na trestný čin neodvedenia dane a poistného podľa § 277 ods. 1 alinea prvá TZ, teda len na prípady, v ktorých dochádza k tzv. sprenevere vybranej či zrazenej dane k jej neodvedeniu príslušnému správcovi dane. Odpoveď na túto spornú otázku dal Ústavný súd, ktorý sa touto problematikou zaoberal a vo svojom náleze (sp. zn. I. ÚS 316/2011) dospel k záveru, že vzhľadom na skutočnosť, že relevantná právna úprava obsiahnutá v Trestnom zákone v § 86 písm. e) TZ nevymedzuje, nerozlišuje, resp. nekonkretizuje účinky účinnej ľútosti vo vzťahu k § 277 TZ, je nutné označiť za ústavne konformný ten výklad, ktorý je v prospech obvineného, t. j. taký, že ustanovenie § 86 písm. e) TZ o účinnej ľútosti sa vzťahuje na celé ustanovenie § 277 TZ, teda aj na skutkovú podstatu týkajúcu sa neoprávneného uplatňovania nárokov na vrátenie DPH alebo spotrebnej dane. Obvinený za daného stavu (v roku 2016) splnil podmienky účinnej ľútosti, vrátil vyplatený nadmerný odpočet, ku skutku sa priznal a tento úprimne oľutoval. Až následne v roku 2017 vydal Ústavný súd SR nález pod sp. zn. I. ÚS 212/2017, v ktorom zaujal vo vzťahu k ustanoveniam o účinnej ľútosti úplne odlišné stanovisko ako v náleze z roku 2011. Bolo by neakceptovateľné a v rozpore s princípom spravodlivosti, keby bola chyba v zákone a následná radikálna zmena vo výklade týchto ustanovení zákona pričítaná na ťarchu obvinenému až do takej miery, že nielenže súd neaplikuje inštitút účinnej ľútosti v jeho prípade, ale na základe jeho priznania (ktorú učinil najmä z dôvodu využitia inštitútu účinnej ľútosti a ktorá v tom čase bola možná) súd obvineného odsúdi a uloží jeden z najťažších trestov, ktoré Trestný zákon pozná, a to trest prepadnutia majetku, ktorý by mal likvidačné účinky nie len pre neho, ale pre celú jeho rodinu. Štát by mal vlastné pochybenia odčiniť a nie zjavnú nespravodlivosť ešte viac prehĺbiť. Trest ako najzávažnejší zásah štátu do základných ľudských práv páchatelja nesmie byť ukladaný mechanicky, bez zváženia všetkých okolností konkrétneho prípadu a pomerov páchatelja. Z požiadavky primeranosti trestu jednoznačne vyplýva zákaz akéhokoľvek exemplárneho trestania. Trestnú represiu je preto nutné uplatňovať len v nevyhnutne nutnej miere. Trest nesmie byť prejavom neprimeraného inštitucionalizovaného násilia spoločnosti voči jednotlivcovi. Trest, ktorým štát a spoločnosť reaguje na spáchaný trestný čin ako na nespravodlivé konanie, by mal nespravodlivosť spôsobenú trestným činom napraviť, a nie ešte viac rozmnožiť. Neprimeraný trest nemožno považovať za spravodlivý. Spravodlivým je vždy len primeraný trest.

Vzhľadom na uvedené navrhujem, aby Najvyšší súd Slovenskej republiky dovolanie Generálneho prokurátora Slovenskej republiky podľa § 392 ods. 1 Trestného poriadku ako nedôvodné zamietol".

+ + +

Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd dovolací (§ 377 Trestného poriadku) zistil, že dovolanie bolo podané proti prípustnému rozhodnutiu (§ 368 ods. 2 písm. h) Trestného poriadku), bolo podané oprávnenou osobou (§ 369 ods. 2 písm. a) Trestného poriadku), v zákonnej lehote (§ 370 ods. 1 Trestného poriadku), na súde ktorý rozhodol v prvom stupni (§ 370 ods. 3 Trestného poriadku), dovolanie spĺňa obligatórne a obsahové náležitosti dovolania (§ 374 ods. 1, ods. 2 Trestného poriadku).

Dovolací súd konštatuje, že dovolanie je jeden z mimoriadnych opravných prostriedkov v rámci trestného konania, ktorý je spôsobilý privediť prelomenie zásady nezmeniteľnosti právoplatných rozhodnutí, a preto ho možno aplikovať iba v prípadoch, ak to je odôvodnené závažnosťou pochybenia napadnutého rozhodnutia súdu. Požadovaný jeden opravný prostriedok predstavuje v súdnom procese v

Slovenskej republike odvolanie. Pokiaľ by zákonodarca zamýšľal urobiť z najvyššieho súdu tretí stupeň s plnou jurisdikciou, nestanovil by katalóg dovolacích dôvodov.

V dovolaní musí byť uvedené, z akých dôvodov je rozhodnutie napádané a aké chyby sú rozhodnutiu vytýkané. V predmetnom dovolaní sa konštatuje, že sa jedná o dovolací dôvod uvedený v § 371 ods. 1 písm. i) Trestného poriadku.

Najvyšší súd zistil, že dovolanie generálneho prokurátora Slovenskej republiky nie je dôvodné, pretože je zrejmé, že nie sú splnené dôvody dovolania a poznamenáva, že v zmysle § 385 Trestného poriadku je dovolací súd viazaný dovolacími dôvodmi, ktoré sú v ňom uvedené, z čoho vyplýva, že táto viazanosť sa týka vymedzenia chýb napadnutého rozhodnutia a konania, ktoré mu predchádzalo (§ 374 ods. 1 Trestného poriadku a nie právnych dôvodov dovolania v ňom uvedených v súlade s § 374 ods. 2 Trestného poriadku z hľadiska ich hodnotenia (R 120/2012-I).

Z uvedeného je preto potrebné vyvodit', a to aj s ohľadom na povahu dovolacieho konania, ktoré je ako návrhové konanie vždy podmienené návrhom oprávnenej osoby znalej práva - minister spravodlivosti, generálny prokurátor, obhajca v mene obvineného, že Najvyšší súd Slovenskej republiky je viazaný podaným návrhom do takej miery, že v rámci prieskumu dodržiavania zákonnosti nemôže ísť nad rámec návrhu a tam špecifikovaných dôvodov dovolania (§ 385 Trestného poriadku).

K dovolaciemu dôvodu podľa § 371 ods. 1 písm. i) Trestného poriadku.

K uplatnenému dovolaciemu dôvodu podľa § 371 ods. 1 písm. i) Trestného poriadku dovolací súd uvádza, že tento je naplnený len vtedy, ak rozhodnutie je založené na nesprávnom právnom posúdení zisteného skutku alebo na nesprávnom použití iného hmotnoprávneho ustanovenia.

Nesprávnym právnym posúdením zisteného skutku sa rozumie, že skutok bol v napadnutom rozhodnutí kvalifikovaný ako trestný čin napriek tomu, že nešlo o žiadny trestný čin, alebo že ustálený skutok vykazuje znaky iného trestného činu, alebo že obvinený bol uznaný za vinného z prísnejšieho trestného činu, než ktorého sa ustáleným skutkom dopustil. Podstatou správneho posúdenia skutku je aplikácia hmotného práva, teda že skutok zistený v napadnutom rozhodnutí súdu bol subsumovaný - podradený pod správnu skutkovú podstatu trestného činu upravenú v Trestnom zákone, pričom len opačný prípad (nesprávna subsumpcia) odôvodňuje naplnenie tohto dôvodu.

Nesprávnym použitím iného hmotnoprávneho ustanovenia sa rozumie nedostatočné posúdenie okolností vylučujúcich protiprávnosť (§ 24 - krajná núdza, § 25 - nutná obrana, § 26 - oprávnené použitie zbrane, § 27 - dovolené riziko, § 28 - výkon práva a povinnosti, § 29 - súhlas poškodeného, § 30 - plnenie úlohy agenta), prípadne zániku trestnosti činu (najmä § 87 Trestného zákona - premlčanie trestného stíhania), resp. chybné rozhodnutia súdu pri uložení úhrnného trestu a spoločného trestu § 41 Trestného zákona), súhrnného trestu (§ 42 Trestného zákona), chybná aplikácia ustanovenia § 47 Trestného zákona a pod.

Najvyšší súd konštatuje, že prokurátor má na jednej strane formálnu pravdu, pokiaľ namieta neuloženie trestu prepadnutia majetku, avšak na strane druhej je nutné uviesť, že neboli splnené hmotnoprávne podmienky na uloženie trestu prepadnutia majetku a takisto nebola dodržaná ani procesnoprávna podmienka, z dôvodu čoho by uloženie trestu prepadnutia majetku obvinenému O. Z. nemohlo obstáť v konfrontácii s článkom 6 Dohovoru.

Pokiaľ zákonodarná moc rozhodla tak, že určila v ustanovení § 58 ods. 2 Trestného zákona obligatórnu povinnosť uložiť páchatelovi, tam uvedených trestných činov, trest prepadnutia majetku za splnenia podmienky, že je preukázané, že konfiškovateľný majetok pochádza aj z trestnej činnosti páchatela: „... a páchatel nadobudol majetok aspoň v značnom rozsahu trestnou činnosťou, alebo z výnosu z trestnej činnosti“, potom nemôže súdna moc odvolávajúc sa na akýkoľvek výklad zákona zmeniť jeho jasné, zrozumiteľné a presné znenie s odôvodnením, že: „uloženie trestu prepadnutia majetku by bolo síce zákonné, ale nie primerané a spravodlivé“. Súdna moc totižto nenesie zodpovednosť za znenie zákona, ani za jeho prísnosť, ale zákon aplikuje. V prípadoch nejasností, či možností rôznych výkladov, musia sudy zákon vykladať ústavne konformným spôsobom, nie však zjavne v rozpore so znením toho

ktorého zákonného ustanovenia.

Najvyšší súd si osvojil právne úvahy prokurátora v dovolaní o povinnosti súdu, nielen v tomto prípade ale aj všeobecne, uložiť podľa § 58 ods. 2 Trestného zákona páchatelovi trest prepadnutia majetku, ak

- páchatel spáchal tam uvedený trestný čin
- aspoň časť majetku (v značnom rozsahu) nadobudol trestnou činnosťou, alebo z výnosu z trestnej činnosti.

Zákonodarná moc použila jasnú, presnú a zrozumiteľnú prikazovaciu, resp. až rozkazovaciu formulu „uloží“, ktorú nemožno interpretovať ani s odkazom na základné zásady ukladania trestu (druhý diel, druhej hlavy, prvej časti Trestného zákona), ako neuloží, resp. nemusí uložiť.

Ak by totižto platil, podľa názoru najvyššieho súdu, nesprávny výklad a nesprávna aplikácia práva prezentovaná okresným i krajským súdom v predmetnej veci, mohlo by sa stať, že s odkazom na základné zásady ukladania trestov (napr. primeranosť, proporcionalita, personálnosť atď.) by sudy neuložili postupom podľa § 47 ods. 2 Trestného zákona (zásada trikrát a dost) trest odňatia slobody na doživotie, lebo „síce uloženie trestu odňatia slobody na doživotie by bolo zákonné, ale neprimerané a nespravodlivé“, alebo by sudy ukladali napr. trest povinnej práce v rozpore ustanovením § 34 ods. 6, druhá veta Trestného zákona s vysvetlením, že „síce súd musí uložiť trest odňatia slobody, čo by bolo zákonné, ale zároveň nespravodlivé“, resp. že za trestný čin úkladnej vraždy podľa § 144 ods. 1, ods. 2 Trestného zákona (sadzba 25 rokov až doživotie) by uložili trest odňatia slobody vo výmere 5 rokov, pretože „trest len v takejto výmere, podľa ich názoru, je primeraný, proporcionálny, personálny a spravodlivý a lepšie zodpovedá zásadám pre ukladanie trestu, ako trest odňatia slobody na doživotie“.

Takúto anarchiu nemožno pripustiť a preto najvyšší súd poznamenáva:

Príkazný slovný výraz „uloží“ uvedený v ustanovení § 58 ods. 2 Trestného zákona znamená obligatórnu povinnosť pre súd uložiť trest prepadnutia majetku v prípade, ak obvinený bol uznaný za vinného zo spáchania trestného činu uvedeného v ustanovení § 58 ods. 2 Trestného zákona a zároveň je splnená podmienka, že obvinený nadobudol majetok aspoň v značnom rozsahu trestným činom alebo z výnosu z trestného činu, za ktorý bol uznaný za vinného. Vyžaduje sa existencia príčinnej súvislosti medzi trestným činom za spáchanie, ktorého bol páchatel uznaný za vinného, a konfiškovateľným majetkom (nie medzi trestom prepadnutia majetku a trestným činom, ako nesprávne uviedol krajský súd na str. 4 svojho uznesenia) z ktorej vyplýva, že konfiškovateľný majetok aspoň v značnom rozsahu bol nadobudnutý práve tým trestným činom, alebo z výnosu práve z toho trestného činu, za ktorý bol páchatel uznaný za vinného.

V zmysle § 58 ods. 2 Trestného zákona ide o prvú hmotnoprávnu podmienku potrebnú na uloženie trestu prepadnutia majetku. Ďalšia hmotnoprávna podmienka, ktorej naplnenie musí byť preukázané, aby bolo možné uložiť trest prepadnutia majetku, je uvedená v § 59 ods. 1 Trestného zákona a vyplýva z nej, že trest prepadnutia majetku sa vzťahuje na majetok, ktorý je vo výlučnom vlastníctve páchatela.

Najvyšší súd poznamenáva, že bremeno zdanlivej nespravodlivosti mimoriadne prísneho trestu prepadnutia majetku neleží na pleciach súdu, ale na pleciach zákonodarcu, ktorý aj o znení § 58 ods. 2 Trestného zákona nepochybne rozhodolpo zrelej úvahe, zohľadniac aj situáciu, aká nastala v tomto prípade - obvinený priznal vinu, nahradil škodu.... , treba si uvedomiť, že platí Dura lex, sed lex - tvrdý zákon ale zákon - je tak napísaný, treba ho rešpektovať a dodržiavať, samozrejme v korelácii s I. ÚS 155/2017.

Preto úvahy krajského súdu neuložiť trest prepadnutia majetku tam, kde má byť podľa zákona uložený („síce by sa mohol javiť ako zákonný, ale nie ako primeraný a spravodlivý“ str. 5 uznesenia krajského súdu), nie sú podľa názoru najvyššieho súdu správne.

S ohľadom na vyššie uvedené dáva najvyšší súd (akademický) za pravdu dovolateľovi, že v takýchto

prípadoch je postup súdu podľa § 58 ods. 2 Trestného zákona obligatórny (primerane I. ÚS 265/2016 z 20. apríla 2016).

Najvyšší súd však aj napriek tomu nevyhovел dovolaniu generálneho prokurátora Slovenskej republiky, pretože na uloženie trestu prepadnutia majetku obvinenému O. Z., nebola splnená nevyhnutná procesnoprávna podmienka a to správny a zákonný procesný postup orgánov činných v trestnom konaní v štádiu vyšetrovania na to, aby prokurátor mohol v záverečnej reči pred súdom navrhnúť uloženie trestu prepadnutia majetku a aby súd taký trest mohol aj uložiť. Orgány činné v trestnom konaní nepostupovali včas podľa § 121 ods. 3 Trestného poriadku a tak závažným spôsobom porušili právo obvineného na obhajobu.

Podľa § 121 ods. 3 Trestného poriadku obvineného vzhľadom na konkrétne okolnosti prípadu treba poučiť aj o možnosti a podmienkach podmienčného zastavenia trestného stíhania, uzavretia zmluvy a zastavenia trestného stíhania, o konaní o dohode o vine a treste, ako aj o podmienkach uloženia trestu prepadnutia majetku, ak bude vznesené obvinenie za niektorý z trestných činov uvedených v § 58 ods. 2 Trestného zákona.

Podľa § 122 ods. 1 Trestného poriadku „Pred prvým výsluchom treba vždy zistiť totožnosť obvineného, jeho osobné, rodinné, majetkové a zárobkové pomery a predchádzajúce trestné stíhania a tresty, ktoré mu boli uložené. Poučenie uvedené v § 121 ods. 2 sa mu prečíta a v prípade potreby ešte aj primerane vysvetlí a obvinený podpisom potvrdí, že poučeniu porozumel. Treba ho poučiť aj o ďalších právach obvineného uvedených v § 34 ods. 1 až 3 a tiež o podmienkach doručovania písomností a následkoch s tým spojených. Potom treba obvineného oboznámiť so skutkom, ktorý sa mu kladie za vinu, a s jeho právnou kvalifikáciou“.

Ustanovenie § 121 ods. 3 Trestného poriadku v spojitosti a logickej nadväznosti na ustanovenie § 122 ods. 1 Trestného poriadku ukladá povinnosť orgánom činným v trestnom konaní poučiť obvineného pred prvým výsluchom aj o podmienkach uloženia trestu prepadnutia majetku „ak bude vznesené obvinenie za niektorý z trestných činov uvedených v § 58 ods. 2 Trestného zákona“. V slovnom spojení „ak bude vznesené obvinenie“ je obsiahnutý predpoklad následného vznesenia obvinenia, s procesnou povinnosťou ihneď reagovať v súlade s § 122 ods. 1 Trestného poriadku na vzniknutý stav poučením obvineného aj podľa § 121 ods. 3 Trestného poriadku.

Preto (ale nielen preto) je povinnosťou vyšetrovateľa poučiť obvineného, stíhaného za niektorý z trestných činov uvedených v § 58 ods. 2 Trestného zákona, už pri jeho prvom výsluchu (najneskôr však do skončenia vyšetrovania - § 208 Trestného poriadku) aj podľa § 121 ods. 3 Trestného poriadku. To sa v predmetnej veci nestalo.

Včasné poučenie obvineného podľa § 121 ods. 3 Trestného poriadku nie je a nemôže byť samoúčelné, pretože z pohľadu práva na obhajobu a práva na spravodlivý proces, význam tohto poučenia - najmä, a to najvyšší súd zdôrazňuje - o podmienkach zastavenia trestného stíhania, sa výrazne a zásadným spôsobom dotýka práva obvineného na obhajobu, na jej prípravu, či určenie ďalšej taktiky obhajoby, najmä počas vyšetrovania. Toto poučenie „nasmerováva“ obvineného k jeho prípadnej aktivite smerujúcej k zániku trestnosti činu, pre ktorý je stíhaný a tak k zváženiu, či využije alebo nevyužije ustanovenie o účinnej ľútosti podľa § 86 Trestného zákona.

Podľa § 86 ods. 1 písm. e) Trestného zákona účinného do 30. júna 2018, [teraz § 86 ods. 1 písm. d) Trestného zákona v upravenom znení nepriaznivejšom pre páchatel'a] trestnosť trestného činu zaniká aj vtedy, ak ide o trestný čin skrátania dane a poistného podľa § 276, neodvedenia dane a poistného podľa § 277 alebo nezaplatenia dane a poistného podľa § 278, ak splatná daň a jej príslušenstvo alebo poistné boli dodatočne zaplatené najneskôr v nasledujúci deň po dni, keď sa páchatel' po skončení jeho vyšetrovania mohol oboznámiť s jeho výsledkami.

Zo znenia citovaného zákonného ustanovenia vyplýva, že obvinený môže ustanovenie o účinnej ľútosti

využiť len do „nasledujúceho dňa po dni, keď sa po skončení vyšetrovania mohol oboznámiť s jeho výsledkami“. Preto, ak došlo k poučeniu obvineného podľa § 121 ods. 3 Trestného poriadku až po podaní obžaloby, podľa názoru najvyššieho súdu, orgány činné v trestnom konaní zásadným spôsobom porušili právo obvineného O. Z. na obhajobu, pretože mu nesprávnym procesným postupom znemožnili využitie ustanovenie o účinnej ľútosti.

Aj keď v súvislosti s Nálezom Ústavného súdu Slovenskej republiky pod sp. zn. I. ÚS 212/2017 účinnú ľútosť nemožno prejavíť k „vratkám“, treba priznať, že do označeného rozhodnutia ústavného súdu bola súdna prax iná s ohľadom na Nález Ústavného súdu Slovenskej republiky, sp. zn. I. ÚS 316/2011. Pokiaľ obvinený postupoval s vtedy ústavným súdom aprobovanou súdnou praxou, nemožno mu to pričítať na jeho ťarchu. Nič to však nemení na závere, že účinnú ľútosť nemožno uplatniť k trestnému činu, za ktorý bol obvinený uznaný za vinného, pretože súdy musia v tomto prípade postupovať v súlade s Nálezom Ústavného súdu Slovenskej republiky pod sp. zn. I. ÚS 212/2017.

Správny procesný postup vyšetrovateľa pri povinnosti včas poučiť obvineného aj podľa § 121 ods. 3 Trestného poriadku je principiálnou záležitosťou, na ktorú je potrebné hľadieť očami článku 6 ods. 1, ods. 3 písm. b) Dohovoru a aj preto procesný postup orgánov činných v trestnom konaní, predchádzajúci nielen výroku o vine, ale aj výroku o treste prepadnutia majetku, nesmie byť chybný. V predmetnej veci nebol obvinený do skončenia vyšetrovania vôbec poučený podľa § 121 ods. 3 Trestného poriadku a preto nemožno hovoriť ani o tom, že by bolo možné toto pochybenie napraviť v neskoršom štádiu konania.

Ústavný súd Slovenskej republiky v uzneseniach pod sp. zn. I. ÚS 21/2000 a I. ÚS 74/2001 vyslovil, že trestné konanie predstavuje od svojho začiatku až po koniec organický celok, v ktorom sa v rámci vykonávania jednotlivých úkonov a realizáciou garancií na ochranu práv a slobôd zo strany orgánov činných v trestnom konaní a súdov môžu naprávať, resp. korigovať prípadné predchádzajúce pochybenia, týkajúce sa aj porušenia základných práv a slobôd.

Ako už bolo uvedené vyššie, poučenie obvineného podľa § 121 ods. 3 Trestného poriadku je opodstatnené len do skončenia vyšetrovania a preto najvyšší súd uzatvára:

V prípade, ak je obvinený stíhaný za spáchanie niektorého z trestných činov uvedených v ust. § 86 ods. 1 písm. e) Trestného zákona účinného do 30. júna 2018 (trestný čin skrátenia dane a poistného podľa § 276 Trestného zákona, neodvedenia dane a poistného podľa § 277 Trestného zákona alebo nezaplatenia dane a poistného podľa § 278 Trestného zákona) a následne uznaný za vinného zo spáchania trestného činu skrátenia dane a poistného podľa § 276 ods. 2, ods. 3 alebo ods. 4 Trestného zákona; trestného činu neodvedenia dane a poistného podľa § 277 ods. 2, ods. 3 alebo ods. 4 Trestného zákona; trestného činu nezaplatenia dane a poistného podľa § 278 ods. 2 alebo ods. 3 Trestného zákona (§ 58 ods. 2 Trestného zákona), vyšetrovateľ je povinný už pri prvom výsluchu obvineného (najneskôr do skončenia vyšetrovania - primerane I. ÚS 212/2017) poučiť obvineného aj podľa § 121 ods. 3 Trestného poriadku nielen o podmienkach uloženia trestu prepadnutia majetku ale, a to najmä o podmienkach zastavenia trestného stíhania z dôvodu podľa § 215 ods. 1 písm. h) Trestného poriadku (zánik trestnosti činu z dôvodu účinnej ľútosti).

Ak bol obvinený síce poučený podľa § 121 ods. 3 Trestného poriadku, ale až v štádiu konania, kedy už nemohol realizovať svoje práva, došlo tak podľa názoru najvyššieho súdu k zásadnému porušeniu práva na obhajobu v rozsahu nezlučiteľnom so spravodlivým procesom tak, ako to predpokladá čl. 6 ods. 1, ods. 3 písm. b) Dohovoru, nakoľko poučenie podľa § 121 ods. 3 Trestného poriadku bolo len bezobsažným a formálnym procesným úkonom. Takýto zásadne nesprávny procesný stav zároveň vylučuje možnosť uložiť obvinenému trest prepadnutia majetku.

Najvyšší súd si neosvojil argumentáciu prokurátora v dovolaní, o včasnom poučení obvineného podľa § 121 ods. 3 Trestného poriadku - v upovedomení o podaní obžaloby, pretože takáto oneskorená náprava pochybenia vyšetrovateľa už mala len formálny charakter, bez možnosti pre obvineného postupovať v zmysle obsahu samotného poučenia.

Najvyšší súd poznamenáva, že trest prepadnutia majetku možno považovať za jeden z najprísnejších druhov trestu (§ 32 Trestného zákona), pretože páchatel'a „zbavuje takmer všetkého majetku" - § 59 Trestného zákona a robí z neho nemajetného občana, ktorému po výkone tohto trestu, ostane len minimum toho, čo potrebuje na „prežitie". Preto všetky podmienky na uloženie trestu prepadnutia majetku ako hmotnoprávne (§ 58 ods. 2 Trestného zákona, § 59 ods. 1 Trestného zákona), tak aj procesnoprávne (§ 121 ods. 3 Trestného poriadku - v užšom slova zmysle a spravodlivý proces - čl. 6 Dohovoru - širšom slova zmysle), musia byť splnené bezchybne.

Keďže sa tak v predmetnej veci nestalo, nebolo možné vyhovieť dovolaniu generálneho prokurátora Slovenskej republiky.

Najvyšší súd taktiež poznamenáva, že na uloženie trestu prepadnutia majetku musí byť splnená aj ďalšia hmotnoprávna podmienka spomenutá už vyššie, a to podmienka obsahovo vyplývajúca už z ustanovenia § 58 ods. 2 Trestného zákona a aj „paragrafovo" vyplývajúca z ustanovenia § 59 ods. 1 Trestného zákona.

Podľa § 59 ods. 1 Trestného zákona, trest prepadnutia majetku postihuje, v rozsahu, ktorý patrí odsúdenému pri výkone trestu prepadnutia majetku po ukončení konkurzného konania,

- a) výťažok zo speňaženia majetku,
- b) majetok vylúčený zo súpisu majetku podstát,
- c) majetok podliehajúci konkurzu, ak nedošlo k speňaženiu majetku.

Z uvedeného vyplýva, že konfiškovať možno len majetok, ktorý je vo výlučnom vlastníctve páchatel'a. Zo skutkovej vety rozsudku Okresného súdu Košice II, sp. zn. 7T/17/2018 z 5. júna 2018 vyplýva, že nadmerný odpočet DPH bol vyplatený spoločnosti Z. s.r.o., M. XX, G., vo výške 35.923,93 €. Obvinený O. Z., tam uvedeným konaním, skrátil DPH v sume 4.065,67 €.

Trestnou činnosťou menovaného tak majetok vo výške 35.923,93 € získala spoločnosť Z. s.r.o., s ktorým môže obvinený, ako konateľ spoločnosti, len disponovať, nie je však v jeho vlastníctve. Vlastníkom tohto majetku („vratky") je spoločnosť Z. s.r.o., G..

Majetok (v zmysle prípadného postupu podľa § 58 Trestného zákona) tvorí súhrn všetkých aktív páchatel'a. Je to súhrn všetkých majetkových hodnôt, t. j. vecí, pohľadávok a iných práv, a peniazmi oceniteľných hodnôt. Vecné budú všetky hmotné predmety, ktoré majú úžitkovú hodnotu, vrátane peňazí v hotovosti, bytu a nebytových priestorov, výsledkov ľudskej tvorivej činnosti a cenných papierov. Pohľadávkami sú najmä vklady na bankových účtoch, na vkladných knižkách, nároky na vyplatenie dividend, nároky z poisťného plnenia a podobne. Inými právami a peniazmi oceniteľnými hodnotami sa rozumejú obchodné podiely, resp. členské vklady v obchodných spoločnostiach, vklad tichého spoločníka atď.

Preto nemožno hovoriť o tom, že obvinený nadobudol majetok aspoň v značnom rozsahu trestnou činnosťou alebo z výnosu z trestnej činnosti - § 58 ods. 2 posledná časť vety Trestného zákona.

V predmetnej veci, a to platí aj všeobecne, by bolo možné uložiť trest prepadnutia majetku len v súlade s ustanoveniami § 11, § 13 Zákona o trestnej zodpovednosti právnických osôb právnickej osobe, ak by bola spolu s obvineným stíhaná. Ak sa nevedie trestné stíhanie proti právnickej osobe, potom je možné v rámci trestného konania aplikovať postup podľa § 461 ods. 2 Trestného poriadku.

So zreteľom na vyššie uvedené rozhodol najvyšší súd tak, že dovolanie generálneho prokurátora Slovenskej republiky odmietol.

Toto rozhodnutie bolo prijaté pomerom hlasov 3:0.

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu opravný prostriedok nie je prípustný.